

Om Th. M. a 79

N y e s t e

Skilderie af Kjøbenhavn.

Femogtyvende Aargang. No. 13.

Udgivet og redigeret af Fr. Thaarup, Etatsraad.

Forsendes, ifolge Kongel. allernaadigst Tilladelse, med Brevposterne.

Tirsdagen den 12 Februari 1828.

Om det for Fru Kirke bestemte Christusbillede.

I Skilderiet No. 7 har myelig en Stemme hævet sig om det forventede Christus-Billede, bestemt til at opstilles over Alteret i vor Fru Kirke — for at misbillige denne plastiske Fremstilling af Christus, som den kalder "isoleret, en Misbrug af Konsten, forargelig for den sande Christen, og uværdig for den protestantiske Kirke."

Uden berstil at have vider Kald end indre Fortrydelse over ublid Berøring af en af sine høieste og kæreste Forventninger, hæver her en modsat Stemme sig, for at svare hin først saaledes:

Fornævnte Stykke i Skilderiet tør uden tvivl forudsætte et velmeent Sindelag, men mon dog ikke Tendensen og Udtrykket deraf skulde være endeel forseilet? I det mindste synes der at være noget modsigende i hin Stemme, der først kalder Billedstormeriet eller Forstyrrelsen af Konstens skjønneste Værker i Wittenberger

Kirken skjendigt, og ovenpaa finder Christus-Billedet til vor Fru Kirke forargeligt — for ikke at sige reent afgudist. Dernæst ligger der aabenbare noget skævt og utidigt i at dadle eller misbillige Værker, man ikke endnu her kjender tilfulde, og som derimod der, hvor de kjendes og kan bedømmes, lovrifies som noget af det ypperste. Konsten har frembragt.

Da disse Værker alt ere paa Veien hertil, og vi altsaa kan haabe, snart at glædes ved Beskrivelsen deraf; saa burde vi vel dog idet mindste saalænge bie med at følde nogen Dom over dem, og imidlertid torde vi vel lade os nsie med den Beskrivelse, som et Dievidne nyslig har givet os, og som om Frelserens Billede lyder saaledes:

"Fortjenesten hos Thorvaldsens Christus bestaaer i Indsigten og den fulde Opnaaelse af det Niemed, for hvilket Konsten er til; Frelseren af Thorvaldsen er ingen materiel vanskelig Opgave, der er blevet løst paa en heundrings-værdig Maade; men et stort moralst Phænomen, gjengivet af et physisk Symbol, hvis Skønhed, saa fuldkommen denne ogsaa er, dog ikke lader

os forglemme Hensigten over Middelet: Asy-
net gjenstraaler af Evangeliets milde Philosofi
og ophøiede Moral; Magten har deri synlig til-
floret sig med en Godhed, som mildner den gud-
dommelige Glands, og underkaster Menneskens
Søn Svaghederne af den Natur, det har beha-
get ham at paataage sig. Det er en Fader, der
bøier sig ned til sine lidende Born, for destolet-
tere at hæve disse op i sine Arme. Men føie
vi til Christi guddommelige Charakter Virk-
ningen af den colossale Storhed; — tanke vi
os Stedet og Mængden, som Religionen vil
forsamle om ham; betragte vi Christi ei længer
isolerede, men i de tusinde Omgivendes Die og
Hierte sig gjenspeilende Skjønhed under disses
Oploftelse ved Bon og Musik under offentlige
Høitideligheder og privat Anbagt, hvilket man
i sin Tid vil gjøre, uden at fierne Billedet fra
sine Accessorier, da kan man visselig neppe tænke
sig nogen skønnere Triumf for Konsten og for
Mennesket, eller en ædlers Tilkjendegivelse af
den guddommelige Natur, men enhver Beskuer
maa ved første Dækast udraabe: mit Ideal er vir-
keliggjort, Menneskens Søn er den sande Gud."

Efter et saadant Vidnesbyrd af et sjøn-
somt Dievidne tor man trøste sig ved at haabe,
"at det Menneske-Billede ikke skal bryde Sta-
ven over vore Hølser", men at hver god Christen
snart skal kunne glæde sig ved med sand
og reen aandelig Opbyggelse at knæle for Her-
rens Alter i vor Frue Kirke, og næst at prise
Algodhebs Giver, taknemmelig erkjende den høie
Stræben, der forherligede vort Bedehuus med
saadanne Prydelsser, som intet andet christeligt
Tempel i Verden vel nogensinde har kunnet
fremvise Mage til. —

E. S. M.

Erklæring til Publikum og Opfordring til Herr J. C. Lange.

Turpe quidem contendere erat, sed cedere visum
Turpius. —

Ovidius.

Af alle de Misforstaæller og Urigtigheder,
som Herr J. C. Langes Indrykkelse i Skildes-
riet No. 10 indeholder, vil jeg blot gjøre op-
mærksom paa een, ikke fordi den er den største,
men fordi den angaaer en Mands Minde, som
jeg ingenlunde vil fornærme.

Herr J. C. Lange siger nemlig, at det gjør
ham ondt, at jeg vil sige paa Prof. Howi-
zh i hans Grav, at han var en Mater-
ialist o. s. v. Hvoraf Herr J. C. Lange veed,
at jeg vil paasige Prof. Howihs sligt, det veed
jeg ikke. Men jeg erklærer høved, at jeg al-
drig har sagt dette eller noget lignende om Prof. Howihs, hverken i hans levende
Live, da jeg dog ogsaa yttrede mig offentlig
imod ham, ikke heller efter hans Død. Deri-
mod har jeg sagt i Programmet, at han var
Nødvendighedslerens fortrinligste Talsmand hos
os, og han dog til sidst indrømmede Villiens Fri-
hed. Omtrent det samme havde jeg allereude et
halvt Aars Tid før Prof. Howihs Død skre-
vet i Aftenbladet, saa at ingen med Høje kan
sige, at jeg nu bag efter vil paasige ham noget
i hans Grav. Men i det, som jeg har sagt
om Prof. Howihs Eare, kan heller ingen uden
ved utilbørligt Consequeentsmagerie finde Be-
skyldning for Materialisme o. s. v. Jeg har al-
drig angrebet Professor Howihs personlige Tæn-
kemaade, og jeg stod bestandigt i et venstabeligt
Forhold til ham, hvilket meget godt kan bestaae